

Cốt lõi của sách Giê-rê-mi

Đọc Kinh văn: Giê. 2:13; 17:9; 13:23; 23:5-6; 33:16; 31:33-34

- I. **Cốt lõi của sách Giê-rê-mi bao gồm ba vấn đề—những gì Đức Chúa Trời muốn từ chúng ta, những gì chúng ta là trong tình trạng sa ngã của mình, và những gì Christ là cho chúng ta; để thấy ba vấn đề này, chúng ta cần “đập nứt” lớp vỏ của sách Giê-rê-mi và tập trung vào cốt lõi bên trong, là sự dạy dỗ trọn vẹn của cả Kinh Thánh.**
- II. **Những gì Đức Chúa Trời muốn từ chúng ta chủ yếu được đề cập trong Giê-rê-mi 2:13, khái thị rằng Đức Chúa Trời của chúng ta là nguồn mạch của các dòng nước hằng sống:**
  - A. Ý định của Đức Chúa Trời trong gia tể của Ngài là trở thành nguồn mạch, tức gốc nguồn, của các dòng nước hằng sống để làm chúng ta thỏa mãn cho sự vui hưởng của chúng ta; Ngài muốn chúng ta nhận Ngài làm gốc nguồn, tức nguồn mạch, của bản thể chúng ta; cách duy nhất để nhận Đức Chúa Trời là nguồn mạch của các dòng nước hằng sống là uống Ngài mỗi ngày—c. 13; 1 Côr. 12:13; La. 11:36:
    1. Điều này đòi hỏi chúng ta kêu cầu Chúa cách liên tục (với sự cảm tạ, vui mừng, cầu nguyện và ngợi khen) và với sự vui mừng mà mức nước từ Ngài là nguồn mạch của các dòng nước hằng sống—Ês. 12:3-4; Gi. 4:10, 14; La. 10:12; 1 Tê. 5:16-18; 4:3a.
    2. Ê-sai 12:3 cho thấy rằng cách để chúng ta nhận lãnh Đức Chúa Trời là sự cứu rỗi là mức nước từ các suối cứu rỗi, tức là uống Ngài—Thi. 36:8; Gi. 4:14; 7:37; 1 Côr. 12:13; Khải. 22:17; 1 Sứ. 16:8; Thi. 105:1; 116:1-4, 12-13, 17:
      - a. Để là sự cứu rỗi của chúng ta, Đức Chúa Trời Tam Nhất đã trải qua tiến trình để trở nên Linh ban-sự-sống là nước hằng sống, nước sự sống; sự cứu rỗi thực tiễn của Đức Chúa Trời là chính Đức Chúa Trời Tam Nhất đã-trải-qua-tiến-trình như là nước hằng sống—1 Côr. 15:45; Gi. 7:37-39; Khải. 7:17; 21:6; 22:1, 17.
      - b. Nguồn mạch là gốc nguồn, suối là sự phun trào, là kết quả của nguồn, và sông là sự tuôn chảy; từ *liệu các suối cứu rỗi* ngụ ý rằng sự cứu rỗi là gốc nguồn, tức là nguồn mạch; Đức Chúa Trời là sự cứu rỗi của chúng ta, là mạch (Ês. 12:2), Christ là các suối cứu rỗi để chúng ta vui hưởng và kinh nghiệm (Gi. 4:14), và Linh là sự tuôn chảy của sự cứu rỗi này bên trong chúng ta (7:38-39).
      - c. Để vui hưởng sự cứu rỗi, chúng ta cần nhận thức rằng chính Chúa là sự cứu rỗi, sức mạnh và bài hát của chúng ta và bằng cách kêu danh Ngài, chúng ta có thể mức nước cùng với sự vui mừng từ các suối cứu rỗi—Ês. 12:2-3.
      - d. Cách để mức nước từ các suối của sự cứu rỗi thần thượng bao gồm ăn năn, kêu cầu, ca hát, cảm tạ, ngợi khen và làm cho mọi người biết những việc làm cứu rỗi của Đức Chúa Trời—cc. 4-6.
  - B. Khi nước hằng sống vào trong chúng ta, nước ấy thấm đẫm chúng ta, xuyên qua toàn bản thể chúng ta và được đồng hóa bởi chúng ta, làm chúng ta được nuôi dưỡng, biến đổi, đồng hóa và vinh hóa—c. 3; Gi. 4:10, 14; La. 12:2; 8:29-30.
  - C. “Nước Ta cho sẽ thành một mạch nước trong người đó, phun lên vào trong sự sống đời đời”—Gi. 4:14b:
    1. Đức Chúa Trời Tam Nhất tuôn chảy trong tính Tam Nhất Thần thượng trong ba giai đoạn: Cha là mạch, Con là các suối, và Linh là sông.
    2. Sự tuôn chảy của Đức Chúa Trời Tam Nhất là “vào trong sự sống đời đời”:
      - a. Giê-ru-sa-lem Mới là tổng thể của sự sống đời đời, và từ vào trong nghĩa là “trở nên”; vì thế, vào trong sự sống đời đời nghĩa là trở nên tổng thể của sự sống đời đời, tức Giê-ru-sa-lem Mới.
      - b. Bằng cách uống nước hằng sống, chúng ta trở nên Giê-ru-sa-lem Mới, tổng thể của sự sống đời đời, đích đến của Đức Chúa Trời Tam Nhất tuôn chảy.

- D. Mục tiêu của Đức Chúa Trời trong việc làm nguồn mạch của các dòng nước hằng sống là để sản sinh Hội thánh là sự gia tăng của Ngài để trở nên sự đầy đủ của Ngài hầu biểu lộ Ngài; đây là khát vọng của lòng, niềm vui thích tốt lành, của Đức Chúa Trời trong gia tế Ngài—Giê. 2:13; Ca. 3:22-24; 1 Côr. 1:9; Êph. 1:5, 9, 22-23.
- E. Ngoài Đức Chúa Trời là nguồn mạch của các dòng nước hằng sống không điều gì có thể làm thỏa con khát của chúng ta và làm chúng ta thỏa mãn; ngoài Đức Chúa Trời được ban phát vào trong bản thể chúng ta không điều gì có thể làm chúng ta trở nên sự gia tăng của Ngài để biểu lộ Ngài—Khải. 22:1, 17.
- F. Chúng ta cần nhận thức rằng hễ khi nào dân Đức Chúa Trời thiếu Linh sự sống là nước sự sống thì họ sẽ có nan đề; khi dân Đức Chúa Trời có dư dật Linh cứu rỗi là nước hằng sống thì những nan đề giữa vòng họ và giữa họ với Đức Chúa Trời sẽ được giải quyết—Xuất. 17:1-7; Dân. 20:2-13.

III. Một phương diện cốt lõi khác của sách Giê-rê-mi là phơi bày những gì chúng ta là trong tình trạng sa ngã của mình:

- A. “Lòng người ta là dối trá hơn mọi vật, và không thể chữa được: ai có thể biết được lòng ấy?”—17:9:
  - 1. Ngay cả lời nói về lòng dối trá và không thể chữa được của con người cũng có liên hệ đến gia tế của Đức Chúa Trời cùng với sự ban phát của Ngài; dù lòng con người hư hoại và dối trá, và tình trạng của lòng con người là không thể chữa được, nhưng một lòng như vậy vẫn có thể là tấm bảng để Đức Chúa Trời viết lên luật sự sống của Ngài—31:33; đc. 2 Cô. 3:3.
  - 2. Điều này cho thấy rằng Đức Chúa Trời có cách để truyền chính Ngài vào trong con người; một khi đã vào trong con người, Đức Chúa Trời sẽ lan rộng từ linh vào lòng con người; đây là cách của Đức Chúa Trời, theo gia tế của Ngài, để xử lý lòng của con người sa ngã.
- B. “Người Ê-thi-ô-pi có thể đổi được da mình, hay là con beo đổi được vằn nó sao? Nếu được thì các người là kẻ đã làm gian ác quen rồi, sẽ có thể làm tốt được”—Giê. 13:23:
  - 1. Sau khi từ bỏ Đức Chúa Trời là nguồn mạch của các dòng nước hằng sống (2:13), Israel đã trở nên gian ác, có một bản chất đầy tội lỗi không thể thay đổi, giống như da của người Ê-thi-ô-pi và vằn của con beo là điều không thể thay đổi được; điều này phơi bày tình trạng thật của con người sa ngã.
  - 2. Là con người sa ngã, trong chính mình, bởi chính mình và với chính mình, chúng ta không thể chữa được và không thể thay đổi được—La. 7:18; Mat. 12:34-35; 15:7-11, 18-20; 1 Sứ. 28:9; đc. Êxê. 36:26-27; Giê. 32:39-40.
- C. Người nào thật sự thấy khái tượng về Chúa trong vinh hiển của Ngài thì được soi sáng trong lương tâm về sự bất khiết của người ấy; chúng ta nhận thức được chính mình bao nhiêu tùy thuộc vào việc chúng ta thấy Chúa bao nhiêu—Ês. 6:5; Gi. 12:41; Gióp 42:5-6; đc. Lu. 5:8:
  - 1. Càng thấy Chúa và được phơi bày, chúng ta càng được tẩy sạch; sự tương giao của chúng ta với Chúa cần được duy trì bằng sự tẩy sạch liên tục của huyết Chúa—1 Gi. 1:7, 9.
  - 2. Theo ý nghĩa Tân Ước, thấy Đức Chúa Trời tương đương với đạt được Đức Chúa Trời trong kinh nghiệm cá nhân của mình; đạt được Đức Chúa Trời là nhận lãnh Đức Chúa Trời trong yếu tố, sự sống và bản chất của Ngài để chúng ta có thể trở nên Đức Chúa Trời trong sự sống và bản chất nhưng không trong Thần cách.
  - 3. Việc thấy Đức Chúa Trời biến đổi chúng ta (2 Cô. 3:16, 18; Mat. 5:8), vì khi thấy Đức Chúa Trời, chúng ta nhận lãnh yếu tố của Ngài vào trong chúng ta, và yếu tố cũ của chúng ta được đào thải; thấy Đức Chúa Trời là được biến đổi nên hình ảnh vinh hiển của Christ, Đấng Thần-nhân, hầu chúng ta có thể biểu lộ Đức Chúa Trời trong sự sống của Ngài và đại diện Ngài trong uy quyền của Ngài.
  - 4. Đức Chúa Trời mà chúng ta nhìn ngắm hôm nay chính là Linh được tổng kết, và chúng ta có thể nhìn ngắm Ngài trong linh chúng ta; khi thức canh buổi sáng, chúng ta có thời gian ở với Chúa, thời gian để ở trong Linh, dù chỉ là mười lăm hoặc hai mươi phút.

5. Chúng ta có thể đọc—cầu nguyện Lời Ngài, trò chuyện với Ngài, hoặc cầu nguyện với Ngài bằng những lời cầu nguyện ngắn; khi đó, chúng ta sẽ có cảm nhận rằng mình đang nhận được một điều gì đó là yếu tố của Đức Chúa Trời, chúng ta đang hấp thụ sự phong phú của Đức Chúa Trời vào trong bản thể mình; bằng cách này, chúng ta đang ở dưới sự biến đổi thần thượng mỗi ngày; điều này hoàn toàn là bởi chúng ta nhìn ngắm chính Đức Chúa Trời được tổng kết là Linh trong linh chúng ta.
6. Càng thấy Đức Chúa Trời, biết Đức Chúa Trời và yêu Đức Chúa Trời, chúng ta càng ghét tởm chính mình và càng từ chối chính mình—Gióp 42:6; Mat. 16:24; Lu. 9:23; 14:26.

IV. Vấn đề thứ ba trong cốt lõi của sách Giê-rê-mi là những gì Christ là điều dành cho chúng ta:

- A. “Đức Giê-hô-va phán: Nay, những ngày đến, bấy giờ ta sẽ dấy lên cho Đa-vít một Chồi công chính.../ và người ta sẽ xưng danh Đấng ấy là: Đức Giê-hô-va sự công chính chúng ta!”—23:5-6
  1. *Đức Giê-hô-va sự công chính* chúng ta chỉ về Christ trong thần tính của Ngài, và *một Chồi công chính* chỉ về Christ trong nhân tính của Ngài.
  2. Danh xưng ở đây, Đức Giê-hô-va sự công chính chúng ta, hàm ý rằng Christ, là hậu tự của Đa-vít, không chỉ là một con người mà còn là chính Đức Giê-hô-va, Đấng tạo dựng các tầng trời và trái đất, đã chọn Áp-ra-ham, lập nên dòng dõi Israel, và là Chúa của Đa-vít, Đấng mà ông gọi là Chúa (Mat. 22:42-45; đc. Khải. 5:5; 22:16); Christ đã đến như là một Chồi của Đa-vít (con của Đa-vít), Ngài là chính Đức Giê-hô-va (Chúa của Đa-vít) để là sự công chính của dân Đức Chúa Trời (1 Cô. 1:30):
    - a. Với sự cứu chuộc của Ngài là nền tảng, chúng ta có thể tin vào Christ để nhận lãnh sự tha thứ của Đức Chúa Trời (Công. 10:43), và Đức Chúa Trời có thể xưng công chính chúng ta (La. 3:24, 26) và lấy Christ là chiếc áo công chính mặc vào chúng ta (Ês. 61:10).
    - b. Điều này mở ra con đường cho Christ là hiện thân của Đức Chúa Trời Tam Nhất (Côl. 2:9) vào trong chúng ta làm sự sống của chúng ta (3:4a), luật sự sống bề trong của chúng ta (Giê. 31:33), và mọi sự của chúng ta để ban phát chính Ngài vào trong toàn bản thể chúng ta hầu hoàn thành gia tể đời đời của Đức Chúa Trời.
- B. Chính Christ là giao ước mới, chúc thư mới, về sự sống được Đức Chúa Trời ban cho chúng ta—Ês. 42:6; 49:8; Giê. 31:31-34; Hê. 8:8-12:
  1. Trong tiếng Hi Lạp, cùng một từ được dùng cho cả giao ước lẫn chúc thư:
    - a. Giao ước và chúc thư là giống nhau, nhưng khi người lập giao ước còn sống thì đó là giao ước, còn khi người ấy chết thì đó là chúc thư; chúc thư trong từ liệu ngày nay là di chúc.
    - b. Giao ước là một thỏa thuận gồm một số lời hứa để hoàn thành những điều gì đó cho người được lập giao ước, trong khi chúc thư là di chúc gồm những điều gì đó đã được hoàn tất và được để lại cho người thừa hưởng—9:16-17; đc. Phục. 11:29; 28:1, 15; Giê. 31:31-32.
  2. Giao ước cũ của kinh luật là chân dung của Đức Chúa Trời, nhưng giao ước mới của ân điển là thân vị của Đức Chúa Trời—Gi. 1:16-17:
    - a. Khi chúng ta tin vào Christ, đáng có trong chân dung này vào trong chúng ta, và Ngài làm trọn trong chúng ta các đòi hỏi công chính của kinh luật khi chúng ta bước theo linh và đặt tâm trí mình vào linh—Êxê. 36:26-27; La. 8:2, 4, 6, 10.
    - b. Qua sự chết của Ngài, Christ đã làm trọn các yêu cầu về sự công chính của Đức Chúa Trời theo kinh luật của Ngài và ban hành giao ước mới (6:23; 3:21; 10:3-4; Lu. 22:20; Hê. 9:16-17), và trong sự phục sinh, Ngài đã trở thành giao ước mới với mọi di sản của giao ước ấy (1 Cô. 15:45b; Ês. 42:6; Phil. 1:19).
    - c. Trong sự thăng thiên của Ngài, Christ đã mở cuộn sách của giao ước mới liên quan đến gia tể của Đức Chúa Trời, và trong chúc vụ thuộc trời của Ngài, là Đấng trung

- bảo, Đấng thi hành, Ngài đang thực hiện những nội dung của giao ước này—
Khải. 5:1-5; Hê. 8:6; 9:15; 12:24.
- d. Là Sư tử của chi phái Giu-đa, Christ đã đắc thắng và đánh bại Sa-tan, là Chiên con cứu chuộc, Christ đã cất đi tội và các tội phạm của con người sa ngã, và là bảy Linh, Christ truyền cho chúng ta chính Ngài là nội dung của cuộn sách giao ước mới—
Khải. 5:5-6; Gi. 1:29.
  - e. Sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời, các phước hạnh của Đức Chúa Trời, và mọi sự phong phú của Đức Chúa Trời đều được giao ước lại cho chúng ta, và giao ước này là Christ; thực tại của hàng triệu di sản trong Tân Ước là Christ; Đức Chúa Trời đã di chúc chính Ngài trong Christ là Linh cho chúng ta—Sáng. 22:18a; Ga. 3:14; 1 Côr. 1:30; 15:45b; Êph. 1:3; 3:8; Gi. 20:22.
3. Linh của chúng ta là “tài khoản ngân hàng” có mọi di sản của giao ước mới; bởi luật của Linh sự sống, mọi di sản này được ban phát vào trong chúng ta và trở nên thật cho chúng ta—La. 8:2, 10, 6, 11, 16; Hê. 8:10; Gi. 16:13.
  4. Trung tâm, nội dung và thực tại của giao ước mới là luật sự sống bề trong (La. 8:2); trong thể yếu, luật này chỉ về sự sống thần thượng, và sự sống thần thượng là Đức Chúa Trời Tam Nhất, Đấng được hiện thân trong Đấng Christ bao-hàm-tất-cả và được thực tại hóa là Linh ban-sự-sống (Côl. 2:9; 1 Cô. 15:45); Ngài là Đấng đã trải qua tiến trình và được tổng kết để là mọi sự cho dân được chọn của Ngài:
    - a. Trong giao ước mới, Đức Chúa Trời đặt chính Ngài vào trong dân được chọn của Ngài làm sự sống của họ, và sự sống này là một luật, một quyền năng tự nhiên và một nguyên tắc tự động—Hê. 8:10; La. 8:2.
    - b. Theo sự sống, luật của giao ước mới là Đức Chúa Trời Tam Nhất đã-trải-qua-tiến-trình, và theo chức năng, đó là khả năng thần thượng toàn năng; khả năng này có thể làm mọi sự trong chúng ta để thực hiện gia tể của Đức Chúa Trời.
    - c. Về thể yếu, luật này là Đức Chúa Trời trong Christ như là Linh, và về chức năng, luật này có khả năng thần hóa chúng ta (cc. 2, 10, 6, 11, 28-29); hơn nữa, khả năng của luật sự sống bề trong còn cấu tạo chúng ta thành các chi thể của Thân thể Đấng Christ (1 Cô. 12:27; Êph. 5:30) với mọi loại chức năng (La. 12:3-8; Êph. 4:11, 16).
    - d. Việc viết luật sự sống trong lòng chúng ta tương ứng với sự dạy dỗ Tân Ước về việc lan rộng sự sống thần thượng từ trung tâm của bản thể chúng ta, tức là linh, đến chu vi là lòng của chúng ta (Hê. 8:10; La. 8:9; Êph. 3:17); Đức Chúa Trời viết luật của Ngài trong lòng chúng ta bằng cách chuyển động từ linh vào lòng chúng ta để khắc những gì Ngài là vào trong bản thể chúng ta (2 Cô. 3:3).
    - e. Qua chức năng tự phát, tự động của sự sống thần thượng bên trong chúng ta, chúng ta có khả năng biết Đức Chúa Trời, sống Đức Chúa Trời và thậm chí là trở nên Đức Chúa Trời trong sự sống và bản chất của Ngài nhưng không trong Thần cách hầu chúng ta có thể trở nên gia tăng của Ngài, sự mở rộng của Ngài, để là sự đầy đủ của Ngài vì sự biểu lộ đời đời của Ngài—Êph. 3:16-21.